

BRANDON MULL

TITOKFÖLDE

A mesés menedék

 COOL
SELECTION

I. könyv

BRANDON MULL

TITOKFÖLDE

I. könyv:
A mesés menedék

*KI IDE BELÉPSZ,
MÁS EMBERKÉNT TÁVOZOL*

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

Kötelező vakáció

Kendra kibámult az autó ablakán, az összemosódó fákat-lombokat figyelte. Amikor kezdett beleszédülni, egyenesen előre nézve kiszúrta magának egy fát, és követte a tekintetével, ahogy lassan közeledve feléjük, elsuhan mellettük, majd fokozatosan elmarad mögöttük.

Az élet is ilyen? Nézhetsz előre a jövőbe, vagy akár vissza a múltba, egyedül a jelen túl gyors ahhoz, hogy megemészd? Néha talán ilyen, de ma biztosan nem. Ma egy végtelen kétsávos autópályán haladtak Connecticut erdővel borított, dimbes-dombos táján.

– Miért nem mondtátok, hogy Sorenson nagypapa Indiában élt? – méltatlankodott Seth.

Az öccse tizenegy éves volt, ősszel hatodikba megy. Beleunt a videojátékba, ami újabb biztos jele volt annak, hogy ez a kocsiút olyan hosszú és unalmas, mint azok a régi versek az irodalomórán.

Anyu hátrafordult. – Már nem tart sokáig. Élvezd a látványt!

– Éhes vagyok – nyafogott Seth.

Anyu beletúrta a nasizatyorba. – Mogyoróvaj és keksz? Seth a kekszéért nyúlt. Apu, aki a volánnál ült, mogyorós-karamellás csokit kért. Karácsonykor eldöntötte, hogy ez lesz a kedvenc csokija, ezért mindig volt belőle

kéznél. Ennek már majdnem fél éve, és még mindig tartotta magát ehhez.

– Te kérsz valamit, Kendra?

– Nem, köszi.

Kendra a sorjázó fák parádéját figyelte. Szülei elmennek egy tizenhét napos skandináv hajókirándulásra anyu összes nagynénijével és bácsikájával. Ingyen mennek mind. Nem azért, mert vetélkedőn nyerték, nem. Azért mennek hajókirándulásra, mert Kendra nagyszülei megfulladtak.

Larsen nagymama és nagypapa rokonokat látogatott meg Dél-Karolinában. A rokonok lakókocsiban laktak. A lakókocsi elromlott, gázszivárgás vagy mi a szösz, és mind meghaltak álmukban. Larsen nagymama és nagypapa pedig már réges-rég kikötötte, hogy amikor meghalnak, az összes gyerekük és azok hitvesei egy általuk félretett pénzüsszezből vegyenek részt egy skandináviai hajókiránduláson.

Az unokák nem kaptak meghívást.

– Nem unatkoztok majd egy hajón tizenhét napig? – kérdezte Kendra.

Apu ránézett a visszapillantóból. – Állítólag hihetetlenül finoman főznek. Csigát, kaviárt, mindent, mi tengernek gyümölcse.

– Egyáltalán nem repesünk ezért az utazásért – jelentette ki anyu szomorúan. – Nem hiszem, hogy a nagyszüleid balesetre gondoltak, amikor ezt kívánták. De megpróbáljuk kihozni belőle a legjobbat.

– A hajó megáll több kikötőben menet közben – próbálta szándékosan másra terelni a szót apu. – Egy időre kiszállhatunk.

– Ez a kocsizás is tizenhét napig tart? – dörmögte Seth.

– Mindjárt ott vagyunk – nyugtatta apu.

– Muszáj Sorenson nagyiékhoz mennünk? – kérdezte Kendra.

– Jó móka lesz. Inkább éreztétek megtiszteltetésnek! Szinte soha senkit nem hívnak meg magukhoz.

– Pont ez az. Alig ismerjük őket. Tisztára remetéik.

– Akkor is a szüleim – zárta le apu. – Én is túléltem valahogy – tette hozzá.

Az út továbbra is erdős dombok között kanyargott. Átvágtak egy városon. Egy stoptáblánál megálltak, és Kendra észrevett egy túlsúlyos nőt, amint beindítja a minifurgonját. A szélvédője jó koszos volt, de a nőnek láthatóan eszébe sem jutott, hogy a lemosásával bajlódjon.

Kendra előrenézett. Az ő kocsijuk szélvédője is piszkos volt, tele felkenődött bogarakkal, pedig apu lekaparta, amikor legutóbb megálltak tankolni. Egészen Roches-terből hajtottak idáig egy nap alatt.

Kendra tudta, hogy Sorenson nagyiék nem is hívták meg őket. Hallotta, amikor anyu megkérte Sorenson nagypapát, hadd maradjanak náluk a gyerekek. Ez a temetésen történt.

A temetés emlékétől Kendra megborzongott. Előtte virrasztás volt, ahol meg lehetett nézni a nagyiékat egyforma koporsójukban. Kendrának nem tetszett, hogy Larsen nagypapát kisminkelték. Ki volt az a dilinyós, aki kitalálta, hogy amikor az ember meghal, egy állatkitömő kicsinosítja? Inkább emlékezne rájuk elevenen, mint ahogy ott feküdtek ünneplőbe öltöztetve. A Larsen nagyszülők része voltak az életének. Mennyi szünidőt és hosszú látogatást töltöttek náluk!

Kendra viszont alig emlékezett rá, hogy Sorenson nagyiékkal bármennyi időt töltöttek volna. Ők akkoriban örökölték egy birtokot Connecticutban, amikor anyu és apu összeházasodott. Sorensonék sosem hívták meg

őket látogatóba, ők pedig elvértve jöttek Rochesterbe. Amikor mégis, akkor általában csak az egyikük. Összesen két alkalommal érkeztek kettesben. Egyébként kedvesek voltak, de olyan ritkán és olyan rövid időre találkoztak velük, hogy nem alakult ki közöttük szorosabb kapcsolat. Kendra azt tudta, hogy a nagymama történelmet tanított egy főiskolán, a nagypapa pedig sokat utazott a kis importcége miatt, de kábé ez volt minden.

Mindenkit meglepett, amikor Sorenson nagypapa megjelent a temetésen. Másfél évnél is több eltelt már azóta, hogy valamelyikük itt járt. Elnézést kért a felesége nevében, hogy nem tudott eljönni, de gyengélkedik. Kifogás mindig volt. Kendra néha már arra gondolt, titokban elváltak.

A virrasztás vége felé Kendra fültanúja volt, amint anyu mézesmázosan próbálja rábeszélni Sorenson nagypapát, hogy vigyázzanak a gyerekekre. A folyosón voltak egy beugróban, a nagyteremtől kicsit messzebb. Kendra meghallotta őket, mielőtt a sarokhoz ért, és megtorpant hallgatózni.

– Miért nem maradhatnak Marcival?

– Normális esetben az lenne, de ő is jön a kirándulásra.

Kendra kikémlelt a sarok mögül. Sorenson nagypapa barna zakót viselt a könyökén bőrfolttal, és barna nyakkendőt kötött.

– És Marci hová teszi a gyerekeit?

– Az apósáékhoz.

– És ha bébiszittert fogadnátok?

– Két és fél hét sok idő egy bébiszitternek. Emlékszem, egyszer azt mondtad, szívesen látnád őket.

– Igen, ez igaz. De muszáj június végén? Nem lehet júliusban?

– A kirándulás ideje kötött. Különben is, mi a különbség?

– Akkor épp rengeteg a dolgunk. Nem is tudom, Kate. Kijöttem már a gyakorlatból, hogy gyerekeket pesztráljak.

– Én is a hátam közepére kívánom ezt a kirándulást, Stan, de a szüleimnek fontos volt, úgyhogy megyünk. Nem fogok könyörögni. – Hallatszott a hangján, hogy mindjárt elsírja magát.

Sorenson nagypapa sóhajtott. – Hát, majdcsak találunk egy kamrát, ahová bezárhatjuk őket.

Kendra ekkor elosont onnét. Azóta is aggódott, hogy Sorenson nagypapáéknál kell lenniük.

A várost elhagyva a kocsi meredek lejtőn kaptatott fel, majd az út egy tavat megkerülve alacsony, füves dombok közé vezetett. Időnként elhajtottak egy postaláda mellett. Néha egy-egy ház is kikandikált a fák közül, néha csak egy hosszú behajtó bukkant elő.

Ráfordultak egy keskenyebb útra, és azon mentek tovább. Kendra előrehajolt, hogy megnézze, mennyi benzin van még. – Apu, már negyedig sincs a tank.

– Mindjárt ott vagyunk. Majd tankolok, ha kitettünk benneteket.

– Mi nem jöhetünk hajózni? – erőltette Seth. – Elbújhatnánk a mentőcsónakban. Ti meg kicsempésznétek nekünk a kaját.

– Sokkal jobban fogtok mulatni Sorenson nagyfiékkal – nyugtatta meg anyu. – Csak legyetek türelmesek! Adjatok nekik egy esélyt!

– Meg is érkeztünk! – mondta apu.

Lefordultak az útról egy kavicsos behajtóra. Kendra jelét sem látta háznak, a behajtó beleveszett a fák sűrűjébe.

A kerekek alatt hangosan ropogott a kavics, több tábla is tudatta velük, hogy magánterületen járnak. További táblák a birtokháborítókat figyelmeztették. Alacsony fémkapuhoz értek, ami nyitva állt.

– Ez a világ leghosszabb behajtója! – morogta Seth.

Minél beljebb jutottak, a táblák annál különösebbek lettek. A *Magánterület* és *Tilos az átjárás* helyét *Vigyázat: lőfegyver* és *A birtokháborítókra büntetés vár* vette át.

– Furcsa – jegyezte meg még Seth is.

– Inkább kísérteties – mormolta Kendra.

Egy újabb kanyar után a behajtó egy magas, öntöttvas kerítéshez ért, aminek a tetején nősirom pompázott. A kétszárnyú kapu nyitva állt. A kerítés mindkét oldalt elveszett a fák között, Kendra nem látta a végét. A kerítés közelében még egy utolsó tábla állt:

Biztos halál vár.

– Sorenson nagypapának üldözési mániája van? – kérdezte Kendra.

– Ez csak vicc – felelte apu. – Úgy örökölte a birtokot. Biztos a táblákat is.

Áthajtottak a kapun, de házat még mindig nem láttak, csak fákat és bokrokat. Átgurultak egy patak fölötti kis hídon, majd fel egy enyhe emelkedőn. Hirtelen megszakadt a fák sora, feltárult egy hatalmas gyep, rajta a házzal.

Nagy épület volt, megannyi orommal és egy toronnyal, de azért nem hatalmas. Az öntöttvas kapu után Kendra egy kastélyra vagy udvarházra számított. A sötét fából és kőből épült ház ódon volt, de láthatóan jó állapotú. A birtok maga azonban tényleg impozáns látványt nyújtott. A ház előtt színpompás virágoskert terült el. Az udvart aprócska halastó és manikűrözött sövények tették érdekessé. A ház mögött hatalmas, barna pajta

tornyosult, legalább öt emelet magas, a tetején szélkakas vigyázott.

– Csodálatos – áradozott anyu. – Bárcsak mind maradhatnánk!

– Te még nem is voltál itt? – lepődött meg Kendra.

– Nem. Csak apád járt itt párszor, mielőtt összeházasodtunk.

– Mindent megtesznek, hogy elvegyék a látogatók kedvét – jegyezte meg apu. – Én, Carl bácsi, Sophie néni, egyikünk sem töltött itt sok időt. Nem is értem. Nagy szerencsétek van. Élvezni fogjátok. Ha mást nem, játszhattok a medencében.

A garázs előtt álltak meg.

Nyílt a ház ajtaja, és Sorenson nagypapa lépett ki, mögötte egy magas, szikár, nagy fülű férfi és egy sovány, idősebb nő. Anyu, apu és Seth kiszállt, Kendra a kocsiban ülve figyelt.

A temetésre nagypapa szépen megborotválva jött el, de mostanra fehér borosta serkent ki az arcán. Kopott farmert, munkáscsizmát és flanelinget viselt.

Kendra megnézte magának az idősebb nőt. Nem Sorenson nagyit látta. Habár ősz hajába vegyült még pár fekete hajszál, az arca valahogy kortalannak tűnt. Mandulavágású szeme fekete volt, akár a kávé, vonásai ázsiai ősokeket sejtettek. Alacsony volt és kissé görnyedt, mégis egzotikus szépséget sugárzott.

Apu és az ösztövért férfi kinyitotta a kocsit, és elkezdték kipakolni a bőröndöket és a táskákat.

– Te nem jössz, Kendra? – kérdezte apu.

A lány kinyitotta az ajtót, és kiugrott a kavicsra.

– Csak vigyétek be – mutatott nagypapa a csomagokra. – Dale majd felviszi a szobába.

– Anya hol van? – kérdezte apu.

- Edna néninél.
- Missouriiban?
- Edna haldoklik.

Kendra még sosem hallott Edna néniről, így a hír nem jelentett neki semmit. Felnézett a házra. Az ablakok mind dudoros üvegből készültek. Az ereszek alatt madárfészkek bújtak meg.

Valamennyien az ajtóhoz mentek. Apu és Dale vitte a nagyobb csomagokat. Seth egy kisebb táskát és egy müzlisdobozt. Ez a doboz volt az elsősegélykészlete. Telepakolta mindenfélével, amiről úgy gondolta, jól jöhet kaland esetén: befőttesgumik, iránytű, müzliszeletek, vízpisztoly, nagyító, műanyag bilincs, madzag, síp.

– Ó Lena, a gondnok – mutatta be nagypapa az idősebb nőt, aki egy bólintással üdvözölte őket. – Dale nekem segít a birtok rendben tartásában.

– Ej, de csinos leányzó – dicsérte meg Lena Kendrát. – Lehetsz már tizenégy is. – Volt valami akcentusa, de Kendra nem tudta hova tenni.

- Októberben leszek.

A bejárati ajtón vaskopogtató lógott, ami hunyorgó manót ábrázolt, karikával a szájában. A vastag ajtót maszszív zsanérok tartották.

Kendra belépett a házba. Az előszoba padlója fényes fából készült. Egy alacsony asztalon fehér kerámiavázában szépen elrendezett virágok kornyadoztak. Egyik oldalt magas réz kalaptartó állt, mellette faragott háttámlájú, fekete pad. A falon egy rókavadászatot ábrázoló festmény függött.

Kendra belátott egy másik szobába, ahol hatalmas hímzett ágyelőszőnyeg takarta el a padló nagy részét. A házhoz hasonlóan a bútorok is régiek voltak, de jó

állapotúak. Ilyen szófákat és székeket lát az ember történelmi emlékhelyeken.

Dale elindult felfelé a lépcsőn pár csomaggal. Lena elnézést kért, és átment egy másik szobába.

– Gyönyörű az otthonotok – áradozott anyu. – Bárcsak lenne időnk körülnézni!

– Talán, ha visszajöttetek – javasolta nagypapa.

– Köszönöm, hogy itt maradhatnak a gyerekek – mondta apu.

– Szívesen. Induljatok ám nyugodtan!

– Nagyon szorít az idő – mentegetőzött apu.

– Legyetek jók, és fogadjatok szót Sorenson nagypapának! – ölelte meg anyu Kendrát és Sethet.

Kendra érezte, hogy könny szökik a szemébe. Nagy nehezen visszatartotta a sírást. – Éreztétek jól magatokat a hajón!

– Seperc alatt elröpül az idő. – Apu fél kézzel átkarolta Kendra vállát, a másikkal megborzolta Seth haját.

Szüleik integetve kimentek. Kendra az ajtóhoz ment, és nézte, ahogy beülnek a kocsiba. Apu dudált, amikor elindult. Kendra ismét a könnyeivel küzdött, amint a kocsit eltűnt a fák között.

Most biztos nevetnek, izgatottan várják a házasságuk leghosszabb vakációját. Kendra szinte hallotta, ahogy kristálypohárral koccintanak. Ő meg itt maradt. Becsukta az ajtót. Seth, aki szokás szerint csak magával törődött, egy díszes sakk-készlet finoman megmunkált figuráit vizsgálta.

Nagypapa az előszobában állt, feszengve nézte Seth ténykedését, de udvariasan hallgatott.

– Hagyd békén a sakkot! – szólt rá Kendra az öccsére.
– Drágának látszik.

– Á, semmi gond – jelentette ki nagypapa, de a szavai-
ból Kendra érezte, hogy megkönnyebbült, amikor Seth
letette a figurákat. – Megmutatom a szobákat.

Kövétték nagypapát fel a lépcsőn, majd végig egy sző-
nyeggel borított folyosón egy keskeny, rövid lépcsősor al-
jáig, ami felvezetett egy fehér ajtóhoz. Nagypapa elindult
felfelé a nyikorgó lépcsőn.

– Nem nagyon járnak nálunk vendégek, pláne gyere-
kek – szólt hátra a válla felett. – De azt hiszem, a pad-
lásszoba nagyon kényelmes.

Kinyitotta az ajtót, és beléptek. A pókhálóra és kí-
zőeszközökre számító Kendra megkönnyebbülten látta,
hogy csak egy vidám játszószobába értek. A tágas, tiszta
és világos helyiség hosszan nyúlt el, volt benne két ágy,
gyerekkönyvekkel teli könyvespolcok, ruhásszekrények,
apró toalettasztalok, egy unikornis hintaló, játékkal teli
ládák és egy ketrecben egy tyúk.

Seth persze azonnal a tyúknál termett. – Csúcs! – Uj-
ját bedugta a vékony rácson, hogy megérintse a narancs-
sárga-aranyszín tollakat.

– Óvatosan, Seth – intette Kendra.

– Nem bánt – nyugtatta meg nagypapa. – Aranyhaj
inkább már benti állat, nem is ismeri a tyúkólat. Általá-
ban a nagyanyátok gondoskodik róla. Gondoltam, szíve-
sen helyettesítitek, amíg nincs itt. Etetni kell, tisztítani
a ketrecét és összeszedni a tojást.

– Tojást tojik! – Seth nem tudott hová lenni ámulatá-
ban.

– Naponta egyet-kettőt, ha rendszeren etetitek – magya-
rázta nagypapa. Egy maggal teli fehér műanyag vödör-
re mutatott a ketrec közelében. – Egy mérőkanál reggel
és egy este elég kell hogy legyen. Kétnaponta érdemes
cserélni az almot, és figyeljete oda, hogy mindig legyen

bőven vize. És minden reggel kap egy tálka tejet. Ez a titka a tojásnak – kacsintott nagypapa.

– Kivehetjük majd? – A tyúk elég közel totyogott, hogy Seth egy ujjal megcirógathassa a tollát.

– Igen, csak utána tegyétek vissza a ketrecbe! – Nagypapa lehajolt, bedugta az ujját, a tyúk pedig egyből csipkedni kezdte. – Nem vagyok a kedvence.

– Ezek aztán drága játékok! – jegyezte meg Kendra egy díszes viktoriánus babaház előtt állva.

– A játékok játéokra valók – jelentette ki nagypapa. – Csak vigyázzatok mindenre, annyi elég.

Seth a ketrectől a szoba sarkában álló kis zongorához lépett. Elkezdte ütni a billentyűket, és a megszólaló hangok meglepték Kendrát. Egy kis csembaló volt.

– Tekintsétek ezt a saját váratoknak – javasolta nagypapa. – Ésszerű kereteken belül én nem foglak nyaggatni benneteket, hogy itt rend legyen. Elég, ha a ház többi részét tiszteletben tartjátok.

– Jó – ígérte Kendra.

– Van sajnós egy rossz hírem is. A kullancsszezon közepén járunk. Hallottatok már a Lyme-kórról?

Seth a fejét rázta.

– Én igen – mondta Kendra.

– Elsőként Lyme városban fedezték fel, Connecticutban, nem messze innen. A kullancs csípése okozza. És az erdő ilyenkor tele van velük.

– És mit csinál? – kérdezte Seth.

Nagypapa egy pillanatig ünnepélyesen hallgatott. – Viszketéssel kezdődik, de hamar ízületi gyulladáshoz, bénuláshoz és szívélegtelenséghez vezet. De különben se jó, ha kullancs bújik a bőrötök alá és issza a véreket. Ha megpróbáljátok kihúzni, leszakad a feje. Nehéz kiszedni.

– Undorító – fintorgott Kendra.

Nagypapa komoran bólintott. – Olyan kicsi, hogy alig látszik, amíg tele nem szívja magát vérrel. Akkor akár szőlőszem nagyságúra is megduzzadhat. Lényeg a lényeg, semmilyen körülmények között nem mehetek az erdőbe. Maradjatok a gyepen! Ha ezt a szabályt megszegitek, a házban kell maradnotok. Értjék egymást?

Kendra és Seth bólintott.

– A pajtába se menjetek! – folytatta nagypapa. – Túl sok a létra meg a régi, rozsdás szerszám. A pajtára is az vonatkozik, ami az erdőre: ha beteszitek a lábatokat, az egész vakációt szobafogságban töltitek.

– Ühüm – mondta Seth. Észrevett egy kis festőállványt egy festékfoltos ponyván. Az állványon üres vászon állt. A falnak is támasztottak egy vásznat, mellette festéktubusokkal teli polcok sorakoztak. – Festeni szabad?

– Másodszor mondom: ez a ti szobátok. Csak vigyázatok a rendre! Nekem sok a dolgom, ritkán jövök majd be. Van itt elég játék, amivel lefoglalhatjátok magatokat.

– És tévé? – kérdezte Seth.

– Nincs se tévé, se rádió – felelte nagypapa. – Ez itt szabály. Ha szükségetek van valamire, Lenát mindig megtaláljátok. – Egy lila zsinórra mutatott, ami az egyik ágy mellett lógott a falon. – Húzzátok meg, ha kell valami. Egyébként pár perc múlva hozza a vacsorátokat.

– Nem együtt eszünk? – kerekedett el Kendra szeme.

– Néha. Most ki kell mennem a keleti kaszálóra, és lehet, hogy későn érek vissza.

– Mennyi földed van? – kérdezett rá Seth teketória nélkül.

Nagypapa elmosolyodott. – Több, mint amennyi megillet. Legyen ennyi elég! Reggel találkozunk. – Azzal sarokon fordult, majd megtorpanva a kabátzsebébe nyúlt.

Visszafordult, és egy apró kulcskarikát adott Kendrának, amin három különböző miniatűr kulcs lógott. – Mindegyik beleillik valamibe ebben a szobában. Találjátok ki, mit nyitnak.

Sorenson nagypapa kiment, és betette maga mögött az ajtót. Kendra hallgatta, ahogy lemegy a lépcsőn. Ott állt az ajtónál, várt, majd óvatosan elfordította a kilincsgombot. Lassan elfordult. Résnyire nyitotta az ajtót, kikémlelt az üres lépcsőre, aztán betette. Legalább nem zárták be őket.

Seth már kinyitotta az egyik játékokkal teli ládát, és a tartalmát leltározta nagyban. Régimódi játékok voltak, de remek állapotban. Katonák, babák, kirakósok, plüssállatok, fakockák.

Kendra az egyik ablakhoz ment, ahol teleszkóp állt. Belenézett, úgy állította, hogy kilásson, és elkezdte csavarni az élességet. Jobb lett, de valahogy nem tökéletes.

Elvette kezét a gombokról, és megnézte az ablakot. Az ablaküveg itt is abból a dudoros-buborékos üvegből készült, mint a ház elején. Csak torz kép jutott be a távcsőhöz.

Kendra kiakasztotta a kallantyút, és kitárta az ablakot. Rálátott az erdőre a háztól keletre, amit a lenyugvó nap arany árnyalatokra festett. Közelebb tette a távcsövet az ablakhoz, egy ideig még tekergette a gombokat, hogy rájöjjön a dolog nyitjára, és élesen fókuszba hozta a fákat.

– Engedj oda! – követelte Seth, aki már mellette állt.

– Előbb szedd össze a játékokat! – A nyitott láda mellett halomban heverték a játékok.

– Nagypapa azt mondta, itt azt csinálunk, amit akarunk.

– De nem katasztrófát. Máris széttúrtál mindent.

– Játsszok. Ez játszószoza.

– Anyuék azt mondták, mindig rakjunk rendet magunk után, emlékszel?

– Anyuék nincsenek itt, vágod?

– Megmondalak nekik.

– Hogyan? Üzenetet dugsz egy palackba? Mire visszajönnek, el is felejtetted.

Kendra most vette észre a naptárt a falon. – Felírom a naptárba.

– Jó. Én meg addig távcsövezek.

– Ez az egyetlen, ami engem érdekel. Keress magadnak mást!

– Nem vettem észre a távcsövet. Osztózzunk! Anyuék is mindig azt mondják, nem?

– Jó – fújt egyet Kendra. – A tiéd. De becsukom az ablakot. Bejönnek a bogarak.

– Felólem.

Becsukta az ablakot.

Seth belenézett a távcsőbe, és elkezdte tekergetni a gombokat. Kendra alaposabban megnézte a naptárt. 1953-as volt. Minden hónapnál egy mesebeli palota rajza állt.

Júniushoz lapozott. Június 11-e volt. A hét napjai nem stimmeltek, de akkor is tudja számolni a napokat a szülei visszatértéig. Június 28.

– Ez az izé tök homályos – nyafogott Seth.

Kendra somolygott.

Szaporodó nyomok

Másnap Kendra a nagyapjával szemben ülve reggelizezett. Egy fából készült faliórán nagypapa fölött az állt: 8:43. A szeme sarkában megcsillant egy tükröződő napsugár. Seth küldte felé a kés pengéjével. Sajnos nem ült elég közel az ablakhoz, hogy viszonzozza.

– Senki nem szereti, ha elvakítja a nap, Seth – jegyezte meg nagypapa.

A fiú abbahagyta. – Hol van Dale?

– Dale meg én pár órája fent vagyunk már. Odakint dolgozik. Én is csak azért jöttem be, hogy az első reggeleneken ne legyetek magatok.

Lena letett egy tálat Seth és egyet Kendra elé.

– Mi ez? – kérdezte Seth.

– Búzakrém – világosította fel Lena.

– A bordáidra ragad – tette hozzá nagypapa.

Seth a kanalával megböködte a dolgot. – Mi van benne? Vér?

– Szamáca a kertből és házi málnabefőtt – mondta Lena, és letett az asztalra egy tálcát, rajta pirítós, vaj, kancsóban tej, kis tálban cukor és dzsem.

Kendra megkóstolta a búzakraémet. Finom volt, a gyümölcsöktől pontosan olyan édes lett, amilyennek lennie kellett.

– Fincsi! – cuppantott Seth. – Apu meg csigát eszik, haha.

– Ugye, nem felejtettétek el, amit az erdőről mondtam?
– kérdezte nagypapa.

– És a pajtáról – bólintott Kendra.

– Okos lány. Hátul vár benneteket a medence, fertőtleníttve és a többi. Felfedezhetitek a kertet. A szobában bármikor játszhattok. Csak ne szegjétek meg a szabályokat, és jól megleszünk.

– Nagymama mikor jön vissza? – érdeklődött Kendra.

Nagypapa a kezére nézett. – Az Edna nénitől függ. Lehet, a jövő héten, de lehet, hogy csak pár hónap múlva.

– Még szerencse, hogy a nagymama meggyógyult – jegyezte meg Kendra.

– Hogyhogy meggyógyult?

– Hát, ami miatt nem tudott eljönni a temetésre.

– Ó, igen. Akkor sem volt még teljesen jól, amikor elment Missouriiba.

Kendra furcsállta nagypapa viselkedését. Talán nem szereti a gyerekeket.

– Sajnálom, hogy nem találkoztunk vele – mondta.

– Ő is. Na, nekem mennem kell. – Nagypapa egy falatot sem evett. Hátratolta a székét, felállt, és ellépett az asztaltól, tenyerét farmerjába dörgölve. – Ha kimentek a medencéhez, kenjétek be magatokat naptejvel! Később találkozunk.

– Ebédnél? – kérdezte Seth.

– Vacsora előtt nem hiszem. Lena segít, amiben csak kell.

Azzal kiment.

Kendra kilépett az ajtón a hátsó verandára. Fürdőruhát húzott, vállára törülközőt dobott. Az ágya melletti éjjeliszekrényen talált egy kézitükröt, azt magával hozta. Strasszal díszített gyöngyháznyele volt. Az idő kissé páras volt, de a hőmérséklet kellemes.

A veranda korlátjához ment, és végignézett a fenségesen nyírt hátsó udvaron. Fehér kőből kirakott ösvények tekeregtek a virágágyások, sövények, veteményesek, gyümölcsfák és virágzó növények között. A felfüggesztett farácsokról összegubancolódott szőlőindák tekeregtek. Mintha minden növény most borult volna virágba, Kendra sosem látott még ennyi színpompás szirmot.

Seth már pancsolt. A medence feneke fekete volt, a szélét pedig kövekkel rakták körül, hogy erdei tónak tűnjék. Kendra lesietett a lépcsőn, és elindult az ösvényen a víz felé.

A kert élettől zibongott. Kolibrik cikáztak a fák koronáin, szárnyukat lebegés közben látni sem lehetett. Hatalmas, szőrös hasú dongók zümmentek egyik virágról a másikra. Elképesztően sok és hihetetlenül sokféle pillangó repkedett leheletvékony szárnyakon.

Kendra elhaladt egy kis, száraz szökőkút mellett, ami-ben volt egy békaszobor. Megtorpant, amikor egy nagy pillangó leereszkedett egy üres madárfürdető szélére. Hatalmas szárnya kék, fekete és ibolyaszínben pompázott. Sosem látott még ilyen élénk színű lepkét. Persze még sosem járt ilyen pazar kertben. A ház ugyan nem egy palota, de a kertje fejedelmi. Nem csoda, ha Sorenson nagypapának annyi a dolga.

Az ösvény végül a medencéhez vezette Kendrát, amit tarka járólappal raktak körül. Volt ott néhány napágy meg egy kör alakú asztal nagy napernyővel.

Seth egy kinyúló kőről bombát ugrott a medencébe, nagy vízfüggönnyt verve fel. Kendra letette a törülközőt

meg a tükröt, és fogta a naptejet. Addig kente a fehér krémet az arcára, karjára és lábára, amíg már nem is látzott a bőre.

Mialatt Seth víz alatt volt, Kendra fogta a tükröt, és úgy állította, hogy a napfényt a vízre vetítse. Amikor Seth feljött, a napsugár pont telibe trafálta az arcát.

– Hé! – kiáltotta, és próbált elúszni. Kendra a tarkóján tartotta a fényfoltot. A medence szélét megragadva Seth visszanezett, és kezét felemelve próbálta kivédeni a fény sugarat. Kénytelen volt elfordítani a fejét.

Kendra nevetett.

– Ne már! – kiáltotta Seth.

– Nem tetszik, mi?

– Elég. Hagyd már abba! Nagypapa már így is rám szólt egyszer.

Kendra letette a tükröt az asztalra. – Ez sokkal fényesebb, mint a kés. Tuti, hogy maradandó károsodást okoz a retinádban.

– Remélem is, mert akkor beperellek egymilliárd dollárra.

– Sok szerencsét! Van száz dollárom a bankban. Talán elég lesz egy kalózos szemtapaszra.

Seth dühösen feléje úszott, Kendra pedig a medence széléhez lépett. Amikor Seth ki akart mászni, nemes egyszerűséggel visszalökte. Majdnem egy fejjel nagyobb volt nála, általában elbírt vele, bár, ha birkózásra került a sor, a fiú ügyesen kibújt a szorításából.

Seth taktikát váltott, és elkezdte fröcskölni, két kézzel locsolta rá a vizet. Kendra először hátralépett, mert hideg volt a víz, de aztán átugrott Seth feje felett a vízbe. Az első didergés után gyorsan megszokta a víz hőmérsékletét, és a sekélyebb részre tempózott, el az öccsétől.

Seth üldözőbe vette, és fröcskölő csata alakult ki. A fiú két kezét összekulcsolva felcsapta a vizet a medence tetejéről, Kendra pedig két kézzel köpülte a vizet, ami kisebb, de hatásosabb hullámokat eredményezett. Gyorsan belefáradtak. Nehéz megnyerni a vízi küzdelmet, ha mindkét fél eleve vizes.

– Versenyezzünk! – javasolta Kendra, ahogy abba hagyták a csapdosást.

Versenyt úsztak, előbb gyorsan, aztán háton, majd minden, végül oldalúszással. Utána nehezítettek, kéz nélkül úsztak vagy fél lábon ugráltak a sekély részen. Általában Kendra nyert, de Sethnek jobban ment a hátúszás és némelyik nehezített szám is.

Amikor Kendra megunt, kiment a medencéből. Az asztal felé indult a törülközőért, hosszú haját simogatta, élvezte a gumis érzést, ahogy a nedvességtől összetapadtak a fürtök.

Seth felállt egy nagy kőre a medence mélyebbik végén. – Figyezd ezt a dugóhúzót! – Egyik lábát kinyújtva, másikat behajlítva ugrott.

– Szép volt – dicsérte meg Kendra, hogy kiengesztelje, amikor felbukkant. Aztán megakadt a szeme az asztalon. Kolibrik, dongók és pillangók kavarogtak a kézi tükör fölött. Több pillangó és egy méretes szitakötő pedig rá is szállt.

– Seth, ezt nézd! – sziszegte.

– Mi az?

– Gyere ide!

Seth kiugrott a medencéből, és odacaplatott. Karba font kézzel nézte a tükör feletti zsibongást. – Ez olyan nagy szám?

– Nem tudom. A rovarok szeretik a tükröket?

– Ezek biztos.
– Nézd azt a piros-fehér pillangót! Hatalmas.
– A szitakötő is.
– Bárcsak lenne egy fényképezőm! – Kendrának támadt egy ötlete. – Szerintem nem mered megfogni a tükröt.

Seth vállat vont. – Nem-e?

Odakocogott az asztalhoz, megfogta a tükör nyelét, majd a medencéhez szaladt, és beleugrott. Pár rovar azonnal elrepült, a többi Seth után indult, de aztán szétszéledt még a medence előtt.

A fiú felbukkant a víz alól. – Üldöznek a méhek?

– Vedd ki a tükröt a vízből! Tönkreteszed!

– Nyugi, semmi baja – úszott ki oldalra az öccse.

– Add ide! – Kendra elvette a tükröt, megtörölte a törülközővel. Épnek tűnt. – Kísérletezzünk!

Letette a tükröt egy nyugágyra, és hátrébb lépett. – Szerinted visszajönnek?

– Meglátjuk.

Leültek az asztalhoz, nem messze a nyugágytól. Egy perc se kellett, máris egy kolibri lebegett a tükör fölött. Nemsokára pillangók csatlakoztak hozzá. Dongó ereszkedett le rá. Hamarosan szárnyas állatok serege tolongott körülötte.

– Fordítsd lefelé – mondta Kendra az öccsének. – Kíváncsi vagyok, hogy a tükörképükért vagy a tükör miatt jönnek-e.

Seth óvatosan odaosont. A kisállatok rá se hederítettek. Lassan előrehajolt, megfordította a tükröt, majd az asztalhoz hátrált.

A tükröt beborító pillangók és méhek felröppentek, de csak pár repült el. A kavalkád zöme maradt. Két pillangó és egy szitakötő leszállt a nyugágyra a tükör mellé,

majd felröppenve visszafordították, és közben kis híján leverték a nyugágyról.

A sereglet újra közelebb nyomult a tükör felületéhez. Több le is szállt rá.

- Láttad ezt? – hüledezett Kendra.
- Fura – összegezte Seth.
- Hogyan lehetnek olyan erősek, hogy megemeljék?
- Voltak páran. Megfordítsam megint?
- Ne, félek, hogy lecsúszik és eltörik.
- Oké. – Seth vállára vette a törülközőjét. – Felöltözöm.
- Bevinnéd a tükröt?
- Jó, de akkor futok. Nem akarom, hogy megcsípjenek.

Seth odaaraszolt a tükörhöz, majd felkapta és elrohant a kerten át a ház felé. A sereglet egy része lustán üldözőbe vette, de hamar feladta.

Kendra dereka köré tekerte a törülközőt, fogta a naptejet, amit Seth itt hagyott, és ő is elindult a házba.

A padlásszobába érve Sethet már farmerban és hosszú ujjú, terepszínű ingben találta. Öccse fogta a müzlisdobozt, ami túlélőcsomagként szolgált, és elindult az ajtó felé.

- Te meg hová mész?
- Semmi közöd hozzá. Csak, ha te is jönni akarsz.
- Honnét tudjam, hogy akarok-e menni, ha nem tudom, hová tartasz?

Seth morfondírozva méregette. – Megígéred, hogy titokban tartod?

- Várj, kitalálom. Az erdőbe.
- Jössz?
- Elkapod a Lyme-kórt – figyelmeztette Kendra.
- Ne már. Kullancs mindenhol van. Mérges szömörce is. Ha ez olyan nagy dolog lenne, senki nem menne sehová.

– De Sorenson nagypapa nem akarja, hogy az erdőbe menjünk – emlékeztette Kendra.

– Nagypapa nem lesz itt egész nap. Nem fogja megtudni senki, ha nem jár el a szád.

– Ne csináld! Nagypapa kedves velünk. Ne csapjuk be!

– Annyi bátorság szorult beléd, mint egy vödör homokba.

– Mert az olyan nagy bátorság, ha nem fogadsz szót?

– Akkor nem jössz?

Kendra habozott. – Nem.

– Beárulsz?

– Magamtól nem, de ha megkérdezik, megmondom, hol vagy.

– Nem maradok sokáig.

Seth kísétált. Kendra hallotta, hogy letrappol a lépcsőn.

Kendra odament az ágya melletti éjjeliszekrényhez. A kékítőkör mellett a kulcskarika hevert a három parányi kulccsal. Éjszaka sokáig próbálta kitalálni, mibe passzolnak a kulcsok. A legnagyobb egy ékszerdobozt nyitott a toalettasztalon, benne érdekes ékszerek: hamis gyémánt nyakláncok, gyöngy fülbevalók, smaragd-függők, zafírgyűrűk és rubin karkötők. A másik kettőnek még nem talált zárat.

Kezébe vette a kulcsokat. Mindegyik pici volt, a legkisebb akkora, mint egy rajzszeg. Hol talál ilyen parányi kulcslyukat?

Előző éjjel főleg a fiókokat és a játékládákat vizsgálta meg. Néhány fiókon akadt ugyan kulcslyuk, de nem is voltak zárva, és a kulcsok sem stimmeltek. A ládákkal ugyanez volt a helyzet.

Figyelme a viktoriánus babaházra terelődött. Hol lehetne ilyen icipici kulcslyuk, mint egy miniatűr házban?

A kapcsokat felkattintva kinyitotta a babakádat. Emeletes volt, sok szobát aprócska bútorokkal rendeztek be. Öt baba élt a házban: apa, anya, egy fiú, egy lány és egy kisbaba.

Elképesztően élethű volt. Az ágyakon takarók, paplanok, lepedők és párnák. A szófákon levehető díszpárnák. A fürdőszoba csapjait el lehetett forgatni. A szekrényekben ruhák lógtak.

Kendrának gyanús lett a szekrény a nagy hálóban. Aránytalanul nagy kulcslyuk volt a közepén. Beleillesztette a legkisebb kulcsot, és elfordította. A szekrény ajtaja kipattant.

Volt benne egy aranyfóliába csomagolt holmi – kibontva kiderült, hogy egy rózsabimbó alakú csoki. A csoki mögött egy pinduri aranykulcsot talált. Ráfűzte a karikára. Az aranykulcs nagyobb volt annál, ami a szekrényt nyitotta, de kisebb az ékszerdobozénál.

Kendra beleharapott a rózsabimbóba. A puha csoki szinte elomlott a szájában. Ennél finomabb, krémesebb csokoládét még sosem evett. Három harapással bekebelezte, és minden falat mennyei volt.

Kendra folytatta a babakád átfésülését, megvizsgált minden egyes bútort, átkutatott minden szekrényt, belesett minden miniatűr festmény mögé a falakon. Nem talált több kulcslyukat, így becsukta a babakádat.

Körbenézett a szobában, mi következzen. Egy kulcs maradt, talán kettő, ha az aranykulcs is nyit valamit. A játékládákban szinte mindent átnézett már, de legfeljebb megint beleveti magát. Alaposan átkutatta az éjjeli-szekrények, toalettasztalok és szekrények fiókjait, még a mütyüröket is a könyvespolcokon. Lehet még kulcslyuk kevésbé gyakori helyen is, egy baba ruhája alatt vagy az ágy támlája mögött.

A teleszkópnál fejezte be a nyomozást. Nem tartotta valószínűnek, de azért azt is megvizsgálta. Semmi.

Talán a távcsővel meglátja Sethet. Kinyitotta az ablakot, és látta, hogy Dale ballag az erdő mellett. Két kézzel fogva vitt valamit, de háttal volt neki, így Kendra nem láthatta, mit. Dale lehajolt, és azt a valamit letette az egyik alacsony sövény mögé, így most az takarta el Kendra szeme elől. Dale szapora léptekkel elment onnét, és közben körülnézett, látja-e valaki. Hamarosan eltűnt szem elől.

Kendra kíváncsisága feléledt. Lesietett az emeletről, majd ki a hátsó ajtón. Dale-t sehol nem látta. Átzaporázott a gyepen az ablakból látott alacsony sövényhez. A sövény után még hatlépésnyit folytatódott a gyeper, majd az erdő szélén hirtelen megszakadt. A fűvön a sövény mögött egy nagy bádoggal kekszese doboz várta, teli tejjel.

Egy színpompás kolibri lebegett a doboz felett, szárnya olyan sebesen vert, hogy összerosódtak a mozdulatai. Körülötte több pillangó cikázott. Néha egy leereszkedett és pancsolt a tejben. A kolibri elrepült, egy szitakötő közeledett. Kisebb sereglet volt, mint a tükör körül, de nagyobb volt a nyüzsgés, mint amire Kendra egy kis tejnél számított volna.

Figyelte, ahogy különböző szárnyasok érkeznek, lefetyelnek a tejből, majd elmennek. Vajon isznak a pillangók tejet? És a szitakötők? Ezek szerint. Nem kellett sok idő, és a tej szintje láthatóan apadt.

Kendra felnézett a padlásszobára. Két ablaka volt, mindkettő erre nézett. Elképzelte a szobát az ablakok mögött, és hirtelen rájött, hogy a játszószoza csak a padlástér felét foglalja el.

Otthagytta a tejet, és átment a ház túlsó felére. Ott is két ablakot látott. Igaza volt. A padlástérnek volt egy

másik fele. Csakhogy nem tudta, miként lehet bejutni oda. Vagyis a játszószobában kell lennie egy titkos átjárónak!

Éppen eldöntötte, hogy felmegy, és nekiáll megkeresni a rejtekajtót, amikor észrevette, hogy Dale a pajta felől egy másik kekszesdobozzal közeledik. Kendra elindult feléje. Amikor meglátta őt, előbb fintor suhant át az arcán, majd széles mosoly jelent meg rajta.

– Mit csinálsz? – érdeklődött Kendra.

– Tejet viszek a házba – felelte a férfi, némileg irányt váltva. Eredetileg az erdő felé tartott.

– Igen? Azt a másik tejet miért tetted a sövény mögé?

– Milyen tejet? – próbálkozott Dale, de ennél büntudatosabbnak már nem is látszhatott volna.

– A másikat. A pillangók ittak belőle.

Dale megállt. Ravasz tekintettel nézte Kendrát. – Tudsz titkot tartani?

– Persze.

A férfi körülnézett, mintha bárki is figyelhetné őket. – Van pár tehenünk. Sok a tej, hát a felesleget kiteszem a bogaraknak. Élettelibb lesz tőlük a kert.

– És ez miért titok?

– Nem tudom, a nagyapátok helyeselné-e. Nem kértem tőle engedélyt. Pazarlásnak vélhetné.

– Szerintem jó ötlet. Sokféle pillangót láttam a kertekben. Nem is láttam még ennyit. Meg ott a sok kolibri.

A férfi bólintott. – Nekem is tetszik. Így hangulatosabb.

– Akkor nem is a házba vitted a tejet.

– Nem. Ez még nem lett pasztörizálva. Tele van baktériummal. Mindenféle betegséget el lehet kapni tőle. Nem jó az embernek. A bogarak viszont valamiért így szeretik. Ugye, nem rontod el a titkomat?

- Hallgatok.
- Jó kislány – kacsintott rá Dale cinkosan.
- Azt hová teszed?
- Oda – biccentett fejével az erdő felé a férfi. – Minden nap teszek ki pár edénnyel az udvar szélére.
- Nem romlik meg?
- Nem hagyom kinn addig. Néha elfogy mind, mire ki megyek az edényekért. Szomjas kis jószágok.
- Hát akkor viszlát, Dale!
- Láttad az öcsédet?
- Azt hiszem, a házban van.
- Igen?

Kendra vállat vont. – Talán.

Azzal sarkon fordult, és elindult a ház felé. A tornác lépcsőjéről még visszanézett. Dale éppen letette a tejet egy gömbölyded bokor alá.

A borostyánviskó

Seth addig törtetett a sűrű aljnövényzetben, amíg nem talált egy alig látható, girbegurba, állatok által kitaposott csapást. A közelben állt egy alacsony, göcsörtös fa, tüskés levele és fekete kérge volt. Seth végignézte hosszú ujjú ingét, talál-e kullancsot a terepszínű mintán. Eddig egyet sem látott. Na persze, úgyis az a veszélyes, amelyiket nem veszi észre. Abban bízott, hogy majd segít a rovarriasztó, amivel befújta magát.

Lehajolt, és kavicsokból épített egy kis piramist, hogy tudja, hol lépett rá a csapásra. Valószínűleg gond nélkül visszatalál majd, de biztos, ami biztos. Ha túl sokáig elmarad, nagypapa még rájön, hogy felrúgta a szabályt.

Beletúrt a müzlisdobozba, és elővett egy iránytűt. A csapás északkeletnek tartott. Elindult keleti irányban, de az aljnövényzet egyre sűrűbb lett. Egy másik elmosódott ösvény jó ürügyet kínált, hogy irányt változtasson. Sokkal könnyebb lesz, mint zsebkéssel utat vágni a bozótban. Bárcsak lenne macsétája!

Követte az ösvényt. A magas fák elég sűrűn álltak, az átszűrődő napfény árnycsipkézte, zöldes izzássá tom-pult. Lelki szemei előtt látta, hogy napnyugta után az erdő olyan fekete lesz, akár egy barlang.

Valami zörgött a bozótban. Megtorpant, a müzlisdobozból kivett egy kis műanyag távcsövet. Körbepásztázott, de nem látott semmi különöset.

Továbbment a csapáson, mígnem úgy húslépcsnyire előtte egy állat bukkant elő az aljnövényzetből az ösvényre. Gömbölyű, sörtés állat, ami a térdéig sem ért. Egy tarajos sül. Abszolút magabiztosan kocogott feléje. Seth megdermedt. A tarajos sül már olyan közel ért, hogy ki tudta venni vékony és éles tuskéit.

Az állat továbbra is feléje ügetett, Seth pedig hátrált. Nem kéne félnie az embertől? Talán vészett? Vagy csak nem vette még észre? Persze, hisz terepszínű inget visel.

Seth széttárta a karját, lábával dobbantott, és hangoosan morgott. A sül felnézett, az orra rángott, majd letért az ösvényről. Seth hallotta, amint csörtet a bokrok között.

Nagy levegőt vett. Egy pillanatra majdnem megijedt. Szinte már érezte, ahogy a tuskék átbökik a farmerjét és megszúrják a lábát. Elég nehéz lenne eltitkolni az erdőben tett kirándulást, ha túpárnaként menne haza.

Nem szívesen ismerte be, de jobb szerette volna, ha Kendra is jön. A tarajos sültől a nővére biztos sikoltott volna, és az ijedtsége növelte volna az ő bátorságát. Kigúnyolta volna Kendrát, és akkor nem figyel a saját félelmére. Még sose látott a szabadban tarajos sült. Meglepő, mennyire kiszolgáltatottnak érezte magát a temérdek hegyes túske láttán. És ha véletlen rálép?

Körülnézett. Messze bejött már az erdőbe. Persze visszatalálni nem nagy ügy. Csak követi az ösvényt, aztán meg nyugatnak tart. De ha már most visszaindul, talán sosem jut vissza ide még egyszer.

Seth továbbment az ösvényen. Néhány fán moha és zuzmó nőtt, valamelyik tövénél repkény tekergett. Az ösvény

elágazott. Az iránytűje alapján az egyik északnyugatnak kanyarodott, a másik egyenesen keletnek. Az eddigiekhez híven Seth az utóbbit választotta.

A fák egyre ritkultak, a bokrok pedig egyre jobban a földhöz lapultak. Nemsokára már minden irányba ellátott, és az erdő is kivilágosodott. Az ösvény egyik felén, látómezeje szélén valami furára lett figyelmes. Úgy nézett ki, mint egy nagy repkénykocka, amit eldugtak a fák között. Az ilyen furaságok miatt akarta felderíteni az erdőt, úgyszólván letért az ösvényről, és a repkénykocka felé vette az irányt.

A sűrű aljnövényzet a lábszáráig ért, minden lépésnél a bokája után kapott. Ahogy törtetett a kocka felé, rájött, hogy egy építmény az, amit teljesen benőtt a repkény. Egy nagy fészkerféle.

Megállt, és alaposabban szemügyre vette. A repkény elég sűrű volt, így nem tudta kivenni, miből készült a fészker, csak a leveles indákat látta. Körbejárta. A túloldalon nyitott ajtót talált. Seth bekukucskált, és kis híján felkiáltott.

A fészker valójában egy nagy fatuskó köré épített viskó volt. A tuskó mellett egy rongyokba öltözött, vézna öregasszony ült, és egy kötélcsomót rágcsált. A kortól aszott asszony göcsörtös, csontsovány kezében szorongatta a durva kötelet. Hosszú, ősz haja csatakos és émelyítően sárgás volt. Egyik hárttyás szeme vérben forgott. Több foga hiányzott, és a kötélcsomó véres volt a rágás helyén, nyilván az ínyétől. Szinte vállig csupasz, sápadt karján elvékonyodott ráncos bőre, amit halványkék erek és pár lila heg tarkított.

Amikor észrevette Sethet, azonnal elejtette a kötelet, és letörölte vékony szája sarkából a csordogáló rózsaszín nyálát. A tuskónak támaszkodva nehézkesen felállt. Seth

észrevette hosszú, sárgásfehér lábfejét, amit rovarcsípések tarkítottak. Szürke körmét gomba vonta be.

– Légy üdvözölve, kisgazdám, mi szél hozott a házamba? – Hangja a testéhez nem illő módon dallamos és lágy volt.

Seth egy pillanatig tátott szájjal bámulta. Az öregasszony még görnyedten és hajlottan is hórihorgas volt. Meg büdi. – Itt tetszik élni? – kérdezte végül.

– Itt hát. Befáradsz?

– Inkább nem. Csak sétálok egyet.

A nő összehúzta a szemét. – Furcsa hely, hogy egy fiú egyedül sétálgasson.

– Szeretek felderíteni helyeket. És a nagypapáé a birtok.

– Az övé, azt mondd?

– Nagypapa tudja, hogy itt tetszik lenni? – kérdezte Seth.

– Attól függ, kicsoda ő.

– Stan Sorenson.

A nő elvigyorodott. – Tudja hát.

A kötél, amit rágott, a koszos földön hevert. Volt rajta még egy csomó azon kívül, amit csócsált.

– Miért tetszik rágni a kötelet? – kérdezte Seth.

A nő gyanakodva méregette. – Utálok a csomókat.

– A néni remete?

– Mondhassuk. Gyere be, főzök egy teát.

– Inkább nem.

A nő a kezére nézett. – Biztos ijesztően festek. Hadd mutassak valamit! – Megfordult, és lekuporodott a tuskó mögé. A viskó sarkában egy lyukból patkány óvakodott ki, de amikor a nő visszatért a tuskó mögül, a patkány elbújt.

A vénasszony leült, hátát a tuskónak vetette. Egy fabábot tartott a kezében, ami olyan húsz centi lehetett.

Elég egyszerű volt, sötét fából faragták, nem volt ruhája, és nem festettek rá arcot sem. Csak egy emberalak, apró aranykampókkal a csuklók-térdek helyén. A hátából kiállt egy bot. A nő az ölébe tett egy pedált. Elkezdte táncoltatni a bábót: a botot mozgatta és a lábával pedálozott. A bábu mintha egy zene ritmusára mozgott volna.

– Ez meg mi? – kérdezte Seth.

– Fajáró – válaszolta a vénasszony.

– Hol a fejszéje?

– Nem favágó, fajáró. Kopogós báb. Táncos Tom. Mendigo a neve. Ő a társaságom. Gyere be, és játszhatasz velem.

– Inkább nem – ismételte Seth. – Nem is értem, hogy tud itt élni úgy, hogy nem őrül bele.

– A jó emberek néha beleunnak a társaságba. – Kicsit bosszúsnak hangzott. – Véletlenül találtál rám? Csak úgy, felderítés közben?

– Igazából csokit árulok a focicsapatom javára. Jó ügyért járom a vidéket.

A nő némán rámeredt.

– A gazdagabb környéken több szerencsével járok.

A nő csak bámult.

– Vicc volt. Csak vicceltem.

– Pimasz fiatalember vagy – állapította meg szigorú hangon.

– Maga meg egy fatuskóval él.

A nő végigmérte. – Jól van, szemtelen fiatal kalandor. Próbára tegyük a bátorságod? Minden felfedező megérdemel egy lehetőséget, hogy bizonyítsa, milyen fából is faragták. – Az öregasszony megint visszabújt a fatuskó mögé. Egy durva, keskeny dobozzal jött vissza, ami fából, drótból és hosszú, meredező körmökből készült.

– Hát ez?

– Dugd be a kezedet a dobozba, hogy bizonyítsd a vitézséged és elnyerd a jutalmad.

– Inkább játszanék a ronda bábbal.

– Csak nyúlj bele, és érintsd meg a doboz alját! – Megrázta. Kicsit zörgött. Elég mély volt, hogy könyökig bele kelljen nyúlnia, ha el akarja érni az alját.

– Maga boszorkány?

– Akinek bátor a nyelve, az bátor tetteikkel támasztja alá a szavait.

– Ilyesmit boszorkányok csinálnak.

– Állj ki a nyegle szavaid mellett, fiatalember, különben nem lesz túl kedélyes a hazavezető utad.

Seth elkezdett hátrálni, szemét mindvégig az öregasszonyon tartva. – Mennem kell. Jó kötélrágást!

A nő csettintett a nyelvével. – Micsoda pimaszság! – Hangja nyugodt és lágy maradt, mégis fenyegetően hangzott. – Lépj csak be, és igyál egy kis teát!

– Majd legközelebb! – Seth megkerülte a viskót, ám a szemét egy pillanatra sem vette le az ajtóban álló rongyos asszonyról. Az nem vette üldözőbe. Mielőtt azonban teljesen szem elől veszítette volna, az öregasszony felemelte az egyik kezét, két ujját összekulcsolva, a többit behajlítva. Majd félig lehunyta szemmel mintha mormolt volna valamit. Azután eltűnt.

A viskó túloldalán Seth az aljnövényzetben botladozva törtetett az ösvény felé, közben hátra-hátrasandított a válla felett. Az öregasszony továbbra sem üldözte. Már attól is megborzongott, hogy visszanezett a repkényes viskóra. A vén banya szerencsétlennek látszott, és szörnyen búzlott. Ő aztán be nem dugja a kezét abba a dobozba. Miután az öregasszony kimondta, nem tudott másra gondolni, mint amit az iskolában tanultak a cápák fogazatáról: befelé áll, hogy a halak beúszhassanak, de

ki már ne. Elképzelte, hogy a doboz tele van rossz irányba állított szögekkel vagy üvegcseréppel ugyanilyen célból.

Seth nem érezte magát biztonságban, pedig az öregasszony nem követte. Iránytűvel a kezében sietett az ösvényen hazafelé. Hirtelen valami fülön találta, de csak annyira, mintha valami megcsípte volna. Gyűszűnyi kavics esett a lába elé.

Megpördült. Valaki megdobta ezzel a kővel, de nem látott senkit. Lehetséges, hogy az öregasszony mégis követti? Biztos jól ismeri az erdőt.

Újabb kis izé pattant le a tarkójáról. Nem volt kemény vagy nehéz, mint egy kő. Megfordulva épp látta a felé süvítő következő makkot, és lebukott előle. A makk és a kavics az ösvény két oldaláról repült felé. Mi a fene!?

Fentről repedő fa reccsenését hallotta, és egy hatalmas ág zuhant az ösvényre előtte, pár levél és gally még érintette is. Ha csak két-három méterrel előrébb jár, a lábánál vastagabb ág fejbe kőlintja.

Seth egy pillantást vetett a súlyos ágra, és mindent beleadva futásnak eredt. A csapás mindkét oldaláról susogó hangokat vélt hallani a bokrokból, de nem állt meg kideríteni, honnan erednek.

Valami elkapta a bokáját, és elvágódott. Hasra zuhant, egyik kezét megvágta, a szája tele lett földdel. Valami neszezést hallott a háta mögött, majd egy különös hangra lett figyelmes, ami lehetett nevetés, de akár folyó csobogása is. Valahol egy száraz ág roppant el, hangja akár a puska lövése. Seth nem mert hátranézni, félt attól, amit esetleg láthat, ezért feltápászkodva továbbrohant.

Akármi buktatta fel, tutira nem egy gyökér vagy kő volt. Inkább mintha erős kötelet feszítettek volna ki az ösvényen keresztben. Direkt. Idefelé semmi effélét nem

látott. De az öregasszony nem csinálhatta, még ha abban a pillanatban kezdett is utána futni, hogy ő eljött.

Seth elhagyta azt a helyet, ahol az ösvény elágazott, és tovább sprintelt arra, amerről jött. Futás közben az ösvényt pásztázta kötél vagy más csapda után. Egyre jobban kapkodta a levegőt, de azért sem lassított. A levegő forróbbnak és füledtebbnek érződött, mint korábban. Verejték ütött ki a homlokán, és lecsorgott oldalt az arcán.

Kereste a kis kőpiramist, ami jelzi, hol ért ki az ösvényre. Egy görcsös kis fához érve, aminek fekete kérge és tüskés levele volt, megtorpant. Emlékezett a fára. Észrevette, amikor szétnézett az ösvényen. A fa alapján betájolta magát, és meg is találta a helyet, ahová felépítette a kőpiramist... de a kövek eltűntek.

Mögötte az ösvény egyik oldalán levelek zörögtek. Seth az iránytűjére pillantott, hogy biztosan nyugatnak tartson, majd berontott az erdőbe. Idefelé ráérősen jött, menet közben megbámult néhány békát és szokatlan követ. Most teljes sebességgel rohant, az aljnövényzet a lábát tépte, ágak csapdosták az arcát és a mellkasát.

Végül lihegve, a pánik adta erőből kifogyva megpillantotta a házat a fák között. Az üldözés hangja elmaradt és elhalt. Ahogy kibotorkált a napfényes udvarra, Seth eltöprengett: vajon abból, amit hallott, mennyi lehetett a valós üldözés, és mennyi az, amit a felajzott képzelete tett hozzá?

A játszószobában az ablakkal szembeni falat több könyvespolc borította. A lépcsőre nyíló ajtó is azon a falon volt. És az egyik böhom szekrényt is oda támasztották.

Kendra egy aranybetűs kék könyvet tartott a kezében. *Titkok naplója* volt a címe. A könyvet három erős kapocs zárta le, mindegyiken volt egy kis kulcslyuk. Az utolsó kulcs, amit Sorenson nagypapától kapott, egyikbe sem illett, de a babaházban talált aranykulcs az alsó kapocsba belemert. Egyiket ki tudta kapcsolni.

Akkor találta a könyvet, amikor a könyvespolcokon kutatott a titkos átjáró után. Székre állva nézte át a magasabb polcokat, de eleddig hiábavaló volt minden igyekezete. Titkos ajtónak a nyomát sem látta. Amikor észrevette ezt az érdekes könyvet, felfüggesztette a kutatást, hogy letegye a kulcsokat.

Mivel az alsó kapocs kinyílt, megpróbálta felfeszíteni a könyv sarkát, hogy belekukkantson, de a borító kemény volt, a kötés nem engedett. Meg kell találnia a másik két kulcsot is.

Hallotta, amint valaki felfelé trappol a lépcsőn, és tudta, ez csak egyvalaki lehet. Kapkodva visszatette a könyveket a helyükre, és zsebre vágta a kulcsokat. Nem akarta, hogy kotnyeles öcsikéje beleüsse az orrát az ő titkába.

Seth rontott be, majd becsapta maga mögött az ajtót. Kipirult, erősen lihegett. Farmerja a térdén csupa kosz volt. Arca verejtékben fürdött, és mocskos volt. – Jönnöd kellett volna – lihegte, ahogy ledobta magát az ágyra.

– Összekoszolod az ágyterítőt.

– Durva volt – zihált. – És csúcs.

– Mi történt?

– Rábukkantam egy ösvényre az erdőben, és találkoztam egy rémes öregasszonnyal, aki egy viskóban él. Szerintem boszorkány. Méghozzá igazi.

– Na persze!

Seth hasra hengeredett, és ránézett. – Ez komoly! Látnod kellett volna! Tiszta gáz volt.

– Akárcsak te.

– Nem úgy értem, totál redvás meg undorító. Egy régi kötelet harapdált. Próbált rávenni, hogy bedugjam a kezem egy dobozba.

– És bedugtad?

– Naná! Még jó, hogy elhúztam. De üldözött, vagy mi. Kövekkel dobált, és letört egy nagy ágat. Megölhetett volna!

– Uncsi lehetett.

– Nem hazudok!

– Majd megkérdezem Sorenson nagypapát, laknak-e hajléktalanok az erdőben – mondta Kendra.

– Ne! Akkor megtudja, hogy megszegtem a szabályt.

– Szerinted nem kéne tudnia, hogy egy boszorkány viskót épített a birtokán?

– Azt mondta, ismeri a nagypapát. Elég messzire be mentem. Talán már nem is a birtokon voltam.

– Azt nem hinném. Szerintem a környéken minden az övé. Ameddig a szem ellát.

Seth hátradőlt, kezét összekulcsolta a tarkóján. – Eljöhetnél velem, hogy meglátogassuk. Visszatalálok.

– Hülye vagy? Azt mondtad, meg akart ölni.

– Ki kéne lesnünk. Kideríteni, miben sántikál.

– Ha tényleg lakik ott egy fura öregasszony, meg kell mondani nagypapának, hogy hívhassa a rendőrséget.

Seth felült. – Jó. Mindegy. Csak kitaláltam. Most jobb?

Kendra összehúzta a szemét.

– Találtam mást is, ami csúcs – mondta Seth. – Lát-tad a lombházat?

– Nem.

– Megmutassam?

– Az udvaron van?

– Igen, a szélén.

– Akkor igen.

Kendra követte Sethet ki az udvarra, át a gyepen. És valóban, az udvar sarkában, szemben a pajtával, az egyik terebélyes fán egy világoskék játékház csücsült. A fa másik oldalán volt, ezért az udvarról nem lehetett látni. A festék már megkopott, hámlott egy kicsit, de a házikó tetején volt cserép, az ablakában függöny. A fára létra gyanánt deszkákat szögeztek.

Seth ment fel elsőnek. A létrafokok egy csapóajtóhoz vezettek, amit felnyomott. Kendra követte.

Belül a lombház nagyobbnak tűnt, mint lentről. Volt benne egy kis asztal négy székkal. Az asztalon egy puzzele darabjai heverték. Csak pár elemet raktak ki.

– Nem rossz, mi? – dicsekedett Seth. – Az én művem.

– Ahan. Van hozzá tehetséged.

– Nem csináltam sokáig.

– Megtaláltad a sarkokat?

– Nem.

– Azzal kell kezdeni. – Kendra leült, és elkezdte keresni a sarokdarabokat. Seth is leült, és segített. – Te nem is szereted a kirakóst – jegyezte meg Kendra.

– Egy fán jobb csinálni.

– Ha te mondd!

Seth megtalált egy sarkot, és félretette. – Szerinted nagypapa engedné, hogy ideköltözzek?

– Fura egy szerzet vagy.

– Csak egy hálósák kéne.

– Este félnél.

– Nem én!

– A boszorkány eljönne érted.

Seth nem felelt, de hirtelen nagyon összpontosított a sarokdarabok keresésére. Kendra látta rajta, hogy a megjegyzés célba talált. Úgy döntött, nem ugratja tovább.

Nagyban alátámasztotta a meséjét, hogy láthatóan megijedt attól, akivel az erdőben találkozott. Seth sosem volt ijedős. Ő volt az a fiú, aki simán leugrott a tetőről abban a tévhitben, hogy egy szemeteszsák jó lesz ejtőernyőnek. És ő volt az, aki fogadásból egy élő kígyó fejét a szájába vette.

Megtalálták a sarkokat, és csaknem végeztek a kép egész szélével, amikor meghallották, hogy Lena vacsorázni hívja őket.

A titkos tó

Az eső megállás nélkül kopogott a tetőn. Kendra még sosem hallott ilyen zajos záport. Igaz, még sosem tartózkodott a tetőtérben esőben. Valahogy megnyugtatta a folyamatos dobolás, ami olyan állhatatos volt, szinte háttérre halkult, anélkül, hogy a hangereje csökkent volna.

Az ablak mellett a távcsőnél állva figyelte az özönvizet. Szél nem volt, csak csíkot húzó cseppek egymást követő rétegei, amelyek szürke párává mosódtak össze a távolban. Az ablak alatti eresz már majdnem kicsordult a sok víztől.

Seth a sarokban ült és festett. Lena kifestendő képeket rajzolt neki a vászakra, profin és gyorsan, minden figurát Seth kérésének megfelelően formált. A most készülő mű sárkánnyal harcoló lovagot ábrázolt egy gőzölgő pusztában. Lena részletesen megrajzolta, beleértve a fény-árnyék árnyalatokat, így a végén igencsak profin nézett ki. Megtanította Sethet festéket keverni, és mintákon mutatta meg, melyik árnyalat melyik számnak felel meg. Ehhez a képhez több mint kilencven árnyalatot használt.

Kendra ritkán látta az öccsét ilyen szorgalmasan dolgozni bármin is. Lena röviden megmutatta neki, hogyan

vigye fel a festéket, valamint a különféle ecsetek és eszközök használatát, és a fiú már befejezett egy nagy vásznat, amin kalózok fosztanak ki egy várost, és egy kisebbet, amin egy kígyóbűvölő ugrik el egy marni készülőkobra előtt. Két komoly kép három nap alatt. Seth beleszeretett a festésbe! És ezt is mindjárt befejezi.

Kendra odament a könyvespolchoz, és végigfuttatta kezét a könyvek gerincén, de még hiányzott egy kulcslyuk, nem is szólva a titkos átjáróról a tetőtér másik felébe. Seth néha az agyára ment, de most, hogy ennyire belefeledkezett a festésbe, már kezdett hiányozni neki.

Talán Lena neki is rajzol ilyen festményt. Kendra először nemet mondott az ajánlatra, mert dedősnek hangzott, mint a kifestő. De a késztermék sokkal kevésbé volt gyerekes, mint várta.

Kendra kinyitotta az ajtót, és lement a kislépcsőn. A ház félhomályos és csendes volt, az eső kopogása egyre távolodott, ahogy maga mögött hagyta a tetőteret. Végigment a folyosón, le a lépcsőn a földszintre.

A házban gyanús csend honolt. A félhomály dacára egyetlen lámpa sem égett.

– Lena?

Nem érkezett válasz.

Kendra átment a nappalin, az ebédlőn, be a konyhába. A házvezetőnőnek semmi jele. Elment volna?

Kinyitotta a pince ajtaját, és lekémlelt a sötétbe. A lépcső kőből készült, mintha várbörtönbe vezetne. – Lena? – szólította bizonytalanul. Ha lent lenne, csak égne a villany.

Kendra visszament a folyosón, és elhúzta a dolgozószoba tolóajtaját. Mivel itt még nem járt, elsőnek a könyvekkel és papírokkal zsúfolt hatalmas íróasztal szűrt neki szemet. A falon szőrös vadkanfej előremeredő agyarakkal. Egy polcon groteszk famaszkok. Egy másikon

golftrófeák. A lambériás falakat plakettek díszítették, valamint bekeretezett katonai kitüntetések és rendjelszalagok. Egy fekete-fehér képen a sokkal fiatalabb Sorenson nagypapa feszített egy óriási nyársorrú hallal. Az íróasztalon egy lapos fenekű kristálygömbben egy emberi koponya másolata, nem nagyobb egy hüvelykujjnál. Kendra behúzta az ajtót.

Megnézte a garázst, a szalont és a családi szobát. Lena talán elment a boltba.

A lány kiment a hátsó verandára, amit tető védett az esőtől. Imádta az eső friss, nyirkos illatát. Továbbra is zuhogott, nagy tócsákba gyűlt a kertben. Hová bújnak a pillangók ilyenkor?

Akkor meglátta Lenát. A házvezetőnő a sárban térdelt egy kék és fehér rózsákkal bimbózó bokor mellett, és bőrig ázva gazolt. Ősz haja a fejére tapadt, otthonkája csurom víz volt.

– Lena?

A házvezetőnő felnézett, elmosolyodott és intett. Kendra fogott egy esernyőt a szekrényből, és kiment hozzá a kertbe.

– Tiszta víz vagy, Lena.

Lena kihúzott egy gazt. – Meleg eső. Szeretek kint lenni. – A gazt egy szemeteszsákba dugta.

– Megfázol.

– Ritkán betegszem meg. – Felnézett a felhőkre. – Különben sem tart már sokáig.

Kendra az ernyőt hátradöntve felfelé kémlelt. Az ég mindenütt ólomszínben játszott. – Gondolod?

– Majd meglátod. Egy órán belül elmegy.

– Tiszta sár a térded.

– Azt hiszed, bediliztem? – Az apró asszony felállt, karját széttárva hátradöntötte a fejét. – Felnéztél már

az esőbe valaha, Kendra? Olyan érzés, mintha leszakadna az ég.

A lány ismét hátrabillentette az ernyőt. Millió esőcsepp száguldott felé, megsorozták az arcát, pislognia kellett. – Vagy mintha én szállnék a felhők felé – mondta.

– Jobb, ha bemész, mielőtt rád ragadnak a zakkant szokásaim.

– Ne, nem akartalak megzavarni. – Az ernyő védelmében Kendra letörölte a cseppeket a homlokáról. – Gondolom, nincs rá szükséged.

– Pont az élvezetet venné el. Mindjárt bemegyek utánad.

Kendra visszament a házba, majd az egyik ablakon át kilesetett Lenára. Annyira különös volt, nem állta meg, hogy ne leskelődjék. Az asszony néha dolgozott, néha megszagolt egy bimbót, vagy megcirógatta a szirmait. Az eső meg csak hullt.

Kendra az ágyán ülve Shel Silversein verseit olvasta, amikor a szoba hirtelen kivilágosodott. Kisütött a nap. Lenának igaza volt. A jóslata után negyven perccel elállt. A házvezetőnő már bejött, száraz ruhát vett, és szendvicseket készített.

A szoba tulsó felén a sárkányt rohamozó lovag képe is elkészült. Seth egy órája kiment játszani. Kendra lustálkodott.

Éppen belekezdett egy versbe, amikor Seth beviharzott a szobába. Zihált, mint a gőzmozdony. A lábán csak zokni volt, a ruháján sárcsíkok éktelenkedtek. – Meg kell nézned, mit találtam az erdőben.

– Még egy boszorkányt?

- Nem, ez sokkal jobb.
- Egy csapat csavargó?
- Nem húzod ki belőlem. Gyere és nézd meg!
- Van köze remetékhez vagy holdkórosokhoz?
- Nem ember – jelentette ki Seth.
- Milyen mesze van az udvartól?
- Nincs messze.
- Bajba kerülhetünk. Különben is sár van.
- Nagypapa egy mesés parkot rejteget az erdőben –
bökte ki Seth.
- Micsoda?
- Meg kell nézned. Vegyél fel sárcipőt vagy valamit!
Kendra becsapta a verseskötetet.

A napfény jött és ment, a sodródó felhőktől függően. Puha szellő borzolta a lombokat. Az erdőt nyirkos földszag lengte be. Egy nyálkás, rohadó farönkön átmászva Kendra felsikoltott, amikor észrevett egy fényes fehér békát. Seth megpördült.

- Csúcs!
- Inkább undorító.
- Sosem láttam fehér békát – ujjongott a fiú. Megpróbálta megfogni, de közeledtére a béka hatalmasat ugrott. – Hú! Ez repül!

Megnézte az aljnövényzetet, ahová a béka beugrott, de nem találta.

– Siess! – sürgette Kendra, visszapillantva arra, amerőről jöttek. A ház már nem is látszott. Nem tudta legyűrni a gyomrát összeszorító idegességet.

Öcsétől eltérően ő alapjáraton nem volt engedetlen. Az iskolában minden tárgyból a legerősebb osztályba

került, a jegyei szinte makulátlanok voltak, a szobáját tisztán tartotta, és mindig gyakorolt a zongoraórára. Seth ellenben megelégedett a pocsék jegyekkel, és gyakran volt szobafogságban. Igaz, rengeteg barátja volt, úgyhogy talán volt némi logika ebben a büntetésben.

– Hová sietsz? – Seth ismét az élre állt, ösvényt taposva az aljnövényzetbe.

– Minél tovább maradunk, annál valószínűbb, hogy valakinek feltűnik.

– Már nincs messze. Látod azt a sövényt?

Nem igazi sövény volt, inkább magas, gondozatlan bokorakadály. – Szerinted az sövény?

– A park a túloldalán van.

A bokrok fala mindkét irányban a sűrűbe vezetett. – Hogyan kerüljük meg?

– Sehogy. Átmegyünk rajta. Mindjárt meglátod.

Elérték a bokrokat, és Seth balra fordult, menet közben a zöld barikádöt vizsgálva, néha leguggolt, és alaposabban is megnézte. Az összekapcsolódó bokrok háromhat méter magasak lehettek, és nagyon sűrűnek látszóttak.

– Oké, azt hiszem, itt átpréseltem magam. – Volt egy bemélyedés ott, ahol két bokor fedte egymást. Seth négykézlábra ereszkedett, és benyomakodott.

– Kismillió kullancsot összeszedünk – jósolta Kendra.

– Azok elbújnak az eső elől – felelte öccse magabiztosan.

A lány letérdelt, és követte.

– Azt hiszem, nem itt jöttem be az előbb – vallotta be Seth. – Ez keskenyebb. De ez is jó lesz. – Most már hason csúszott.

– Remélem, megéri. – Kendra a könyökén mászott, összehúzott szemmel. A nedves talaj hideg volt, a bokrokról

esőcseppek permetezték. Seth átért, és felállt. Kendra is átmászott, és ahogy feltápászkodott, elkerekedett a szeme.

Egy érintetlen tavacska terült el előtte, úgy kétszáz méter lehetett, közepén pedig egy kicsi, zöld sziget. A tavat díszes pavilonok vették körül, amiket meszelt deszkajárda kötött össze. A szép sétányt övező farácsokra virágzó indák futottak fel. A vízen elegáns hattyúk siklottak. Pillangók és kolibrik cikáztak a virágok között. A tó túlsó felén pávák sétáltak.

– Ez meg mi? – ámuldozott Kendra.

– Gyere!

Seth elindult a buja, szépen lenyírt fűvön a legközelebbi pavilon felé. Kendra visszanézett, és most megértette, miért nevezte az öccse a gondozatlan bokrot sövénynek. Ezen az oldalon a cserjéket takarosán megnyírták. A sövény az egész területet körbevette, csak az egyik oldalán volt egy boltíves bejárat.

– Miért nem a bejáraton jöttünk? – kérdezte Kendra a fiú után kocogva.

– Erre rövidebb. – Seth megállt a pavilonhoz vezető fehér falépcsőnél, és egy lugasról letépett egy gyümölcsöt. – Kóstold meg!

– Előbb meg kell mosni.

– Most esett! – Seth beleharapott. – Nagyon fincsi.

Kendra is megkóstolta. Ennél édesebb nektarint még nem evett. – Finom.

Együtt felmentek az extravagáns pavilon lépcsőjén. A fakorlát tökéletesen sima volt. Noha semmi nem védte az időjárástól, a fa mindenütt hibátlan volt: nem mállott a festék, egy repedés, egy szálka sem volt rajta

A pavilont fehér fonott székekkel és kanapékkal rendezték be. Néhol az indákból élő koszorút vagy más

díszes mintát fontak. Egy színes madár gubbasztott egy magas ülőkén, és onnét bámult rájuk.

– Nézd a papagájt! – kiáltott fel Kendra.

– Legutóbb majmokat is láttam – újságolta Seth. – Kicsik voltak, a karjuk totál hosszú. Erre-arra lengették. És volt egy kecske. Elszaladt, amikor meglátott.

Seth elindult az egyik járdán, léptei hangosan dobogtak. Kendra lassabban követte, próbálta beinni a látványt. Olyan volt, mint egy mesebeli esküvő díszlete. Tizenkét pavilont számolt össze, mindegyik egyedi. Az egyikből kis fehér móló nyúlt a tóba, amihez egy vízi alkotmány csatlakozott, talán egy csónakház lehetett.

Kendra követte Sethet, akinek a dobogásától a hatytyúk beljebb sodródtak a tóba, V alakú fodrozódó hullámot hagyva maguk után. A nap áttört a felhőkön, és megcsillant a vízen.

Miért tartana Sorenson nagypapa titokban egy ilyen helyet? Hisz ez csodálatos! Miért vesződne a gondozásával, ha senki sem élvezheti? Több százan beférnének ide, és még mindig maradna hely.

Kendra a mólós pavilonhoz ment, de a csónakház zárva volt. Nem volt nagy, talán pár kenu vagy evezős hajó férhetett bele. Talán nagypapa megengedni, hogy evezzenek a tavon. Nem, nem árulhatja el, hogy tud erről a helyről! Vajon ezért beszélt a kullancsokról, ezért van a szabály, hogy nem szabad az erdőbe jönni? Hogy titokban tartsa ezt a kis édent? Lehet, hogy ennyire önző és titkolózó?

A lány teljesen körbejárta a tavat, végig tiszta fapallón. A tó túlsó felén Seth felkiáltott, és egy apró raj kakadu ijedten felröppent. A nap a felhők mögé bújt. Vissza kell menniük. Azzal nyugtatta magát, hogy még visszajönnek.

Kendra aggódva vágott bele a bifsztekbe. A közepe rózsaszín volt, szinte piros. Sorenson nagypapa és Dale már nagyban falatozott.

– Át van sütvé? – vizsgálgatta Kendra a húst.

– Hogyne lenne – biztosította Dale teli szájjal.

– Elég piros a közepe.

– Csak így szabad enni a bifszteket – törölte meg a száját egy szalvétával nagypapa. – Közepesen átsütve. Akkor lédús és puha. Ha egészen megsütöd, akár cipótalpat is ehethél.

Kendra Lenára pillantott.

– Egyél csak, kicsim – biztatta a nő. – Nem betegszel meg. Megfőztem rendesen.

– Nekem ízlik – rágott Seth. – Van kecsöp?

– Elrontani egy tökéletes bifszteket kecsöppel? – nyögött fel Dale.

– Te is teszel a tojásra – emlékeztette Lena, egy üveg kecsöpöt téve Seth elé.

– Az más. A tojáshoz kell a kecsöp. Meg a hagyma.

– Undorító – mondta Seth, felfordítva az üveget a hús fölött.

Kendra beleharapott a fokhagymás krumplibá. Finom volt. Minden bátorságát összeszedve megkóstolta a húst. A fűszerezése miatt sokkal könnyebb volt rágni, mint amit eddig evett. – Ez csodás – mondta.

– Köszönöm, drágám – nyugtázta Lena.

Egy darabig csendben falatoztak. Aztán nagypapa megtörölte a száját és megköszörülte a torkát.

– Szerintetek az emberek miért szeretik annyira megszegni a szabályokat?

Kendrába belesajdult a büntudat. A kérdés nem szólt senkinek, és csak lógott a levegőben válaszra várva. Amikor nem jött felelet, nagypapa folytatta:

– Az engedetlenség örömeért? A lázadás bizsergető érzéséért?

A lány az öccsére sandított. Az a tányérjára meredt, a krumplit bökdösve.

– Rossz volt a szabály, Kendra? – firtatta nagypapa. – Teljesíthetetlen dolgot kértem?

– Nem.

– Nem volt mit csinálni, Seth? Medence? Lombház? Játék?

– De volt – felelte halkán Seth.

– Akkor mit kerestetek az erdőben? Figyelmeztettek, hogy annak következményei lesznek.

– Miért rejtegeted ott azt a fura öregasszonyt? – szaladt ki Seth száján.

– Fura öregasszonyt? – nézett rá nagypapa.

– Igen, azt. Miért?

Nagypapa elgondolkodva bólogatott. – Van egy elrohadt kötele. Ugye, nem fújtál rá?

– A közelébe se mentem. Ijesztő volt.

– Megkeresett és megkérdezte, építhetne-e egy viskót a földemen. Megígérte, hogy nem háborgat senkit. Gondoltam, kinek ártana. Nem lett volna szabad megzavarnod.

– Seth megtalálta a titkos pihenőhelyedet – magyarázta Kendra. – Meg akarta mutatni, és a kíváncsiság legyőzött.

– Titkos pihenőhely?

– Nagy tó. Deszkapalló, papagájok, hattyúk, pávák.

Nagypapa szólni se tudott. Dale-re nézett. Az vállat vont.

– Azt reméltem, kiviszél minket csónakázni – folytatta Kendra.

– Ki beszélt itt csónakról?

Kendra a szemét forgatta. – Láttam a csónakházat, nagypapa.

Nagypapa megadóan felemelte a kezét, és továbbra is csak ingatta a fejét.

Kendra letette a villáját. – Hagynád, hogy egy ilyen szép hely pocsékba menjen?

– Ez az én dolgom – szögezte le nagypapa. – A tiétek a szabályok betartása volt, a saját érdeketekben.

– Nem félünk a kullancsoktól – közölte Seth.

Nagypapa karba fonta a kezét, és leszegette a szemét. – Nem voltam teljesen őszinte azzal kapcsolatban, miért ne menjetek az erdőbe. – Felemelte a tekintetét. – A földemen menedéket adtam néhány veszélyes állatnak. Több már a kipusztulás szélén áll. Vannak mérges kígyók, békák, pókok és skorpiók. De nagy testű állatok is akadnak: farkasok, gorillák, párducok. Vegyszerekkel és egyéb eszközökkel tartom őket távol az udvartól, de az erdő nagyon veszélyes. Főleg a sziget a tó közepén. Tele van tajpánnal. Ez a világ legerősebb mérgű kígyója.

– Miért nem figyelmeztettél rá? – kérdezte Kendra.

– Titkos menedék. Megvan az összes engedélyem, de ha a szomszédok panaszt nyújtanak be, visszavonhatják. Egy léleknek sem szabad elárulnotok, még a szüleitnek sem.

– Láttunk egy fehér békát – mondta izgatottan Seth.

– Az is mérges?

Nagypapa bólintott. – Halálos. Közép-Amerikában a bennszülöttek belőlük készítik a mérgezett nyilat.

– Seth megpróbálta elkapni.

– Ha sikerül neki, halott lenne – jelentette ki komolyan nagypapa.

A fiú nagyot nyelt. – Többet be nem megyek oda.

– Remélem is – zárta le a témát nagypapa. – Mindenestre a szabály mit se ér, ha nincs büntetés. A szobában kell maradnotok, amíg itt vagytok.

– Micsoda?! – hördült fel Seth. – De hazudtál nekünk! A kullancs totál béna ok, hogy ne mehessünk az erdőbe! Azt hittem, dedósnak nézel bennünket.

– Akkor szólnod kellett volna – vágott vissza nagypapa. – Nem volt világos, amit a szabályokról és a következményekről mondtam?

– Nem volt világos, hogy miért – felelt Seth.

– Ahhoz jogom van. A nagyapátok vagyok. És ez az én házam.

– Én meg az unokád vagyok. El kellett volna mondanod az igazat. Nem mutatsz jó példát.

A lány majdnem felnevetett. Seth ügyvédet játszott. Otthon is mindig így próbált kimászni a bajból. Néha egész jól érvelt.

– Te mit gondolsz, Kendra? – kérdezte nagypapa.

Nem várta, hogy kikéri a véleményét. Próbálta összeszedni a gondolatait. – Abban igaza van, hogy nem voltál őszinte hozzánk. Én be nem megyek abba az erdőbe, ha tudom, hogy hemzsegnek benne a veszélyes állatok.

– Én se – kotyogott közbe Seth.

– Két egyszerű szabályt hoztam, ti megértettétek, és mégis megszegtétek. Csak mert nem mondtam el, mi az oka, szerintem nem érdemelték büntetést?

– Nem, most az egyszer nem.

– Szerintem ez nincs így jól. Ha nincs büntetés, a szabály elveszti az erejét.

– Többet nem csináljuk – ígérte Seth. – Ne zárj be minket a házba két hétre!

– Ne engem hibáztass! Magadat zártad be, amikor megszegted a szabályokat. Kendra, szerinted mi lenne a tisztességes megoldás?

– Figyelmeztetésként adhatnál csökkentett büntetést. Aztán ha megint bajt keverünk, akkor a teljeset.

– Csökkentett büntetés – morfondírozott nagypapa. – Hogy fizessetek az engedetlenségetekért, de azért kapjatok még egy esélyt. Talán elfogadható. Seth, szerinted?

– Jobb, mint a nagy büntetés.

– Akkor jó. Egy napra csökkentem a büntetést. A holnapi napot a padlásszobában töltitek. Enni meg a mosdóba persze lejöhettek, de ez minden. És ha még egyszer bármilyen szabályt megszegtek, addig maradtok a tetőtérben, amíg a szüleitek értetek nem jönnek. A saját érdeketekben. Értve?

– Igen – egyezett bele Kendra.

Seth bólintott.

BRANDON MULL

TITOKFÖLDE

A mesés menedék

Évszázadokon át gyűjtötték a misztikus lényeket a Titokföldre nevű titkos menedékbe, hogy megelőzzék a kihalásukat. Ez a szentély az igazi mágia egyik utolsó bástyája. Elbűvölő? Abszolút. Izgalmas? Naná. Biztonságos? Éppen ellenkezőleg...

Kendra és öccse, Seth nem is sejtik, hogy nagypapájuk Titokföldre soros gondnoka. Az elkerített erdőben ősi törvények tartanak rendet mohó trollok, huncut szatírok, ravasz boszorkányok, ellenséges koboldok és irigy tündék között. Azonban amikor a szabályokat megszegik, a gonosz erői elszabadulnak, és Kendra meg öccse életük legnagyobb kihívásával néznek szembe, hogy megmentse a családjuk életét, Titokföldét és talán az egész világot.

Brandon Mull volt komikus, irattáros, verandaács, filmterjesztő, reklámszövegíró és rövid ideig csirkerakodó. Pár évig az Atamacasivatagban élt Chile északi részén, ahol megtanult spanyolul és zsonglórködni. Jelenleg egy hegyoldalban él egy börtön felett feleségével és két gyermekével. A *Titokföldre* az első regénye, mely sorozattá nőtte ki magát, és jelenleg az ötödik kötetnél tart.

„Az egyik legélvezetesebb kaland, amit olvastam.”

CHRISTOPHER PAOLINI, AZ ERAGON SZERZŐJE

„A *Harry Potter*hez hasonlóan a *Titokföldét* is remekül lehet hangosan olvasni családi körben, és felnőtteknek ugyanolyan élvezetes, mint a gyerekeknek.”

ORSON SCOTT CARD

Tizenkét éves kortól ajánljuk!

Kaméleon könyvek

Színes, érdekes, vagány. A Te világod.

2299 Ft

